

La neu

La nevada arriba un any més al poble, al punt més fred de l'hivern. Tothom exclama que hauríem de ser feliços pel miracle que estem vivint. Però per alguna raó em sento diferent. Em veig envoltat de floquets de neu, que cauen de manera lenta i rítmica, quasi com una dansa. Em pregunto què és el que els fa tan especials. En el fons és només aigua congelada, veritat? L'hivern realment és trist, tant, que les persones s'inventen excuses per creure que son feliços.

La gent sol dir que l'hivern és una estació per tenir temps i reflexionar sobre un mateix. Miro cap a dins meu i trobo sentiments de... pessimisme? Em sento incapaç de mirar al futur i pensar positivament. La meva vida està passant davant meu i joestic tancat reflexionant sobre mi mateix dia rere dia; cansat de viure sol una realitat entre quatre parets. Tot i aquests sentiments, miro per la finestra i me n'adono que l'ésser humà és molt egoista. Només sap valorar el que no té. Jo soc l'ésser humà. No sé què és el que passarà demà i no tinc cap garantia que serà millor que avui.

Em veig envoltat de floquets de neu, que cauen de manera lenta i rítmica, quasi com una dansa. N'agafo dos amb la mà i m'hi fixo, son completament diferents. La naturalesa humana és ser com els floquets de neu: tots volem viure una vida rutinària i idèntica a la dels altres, però en el fons tothom té les seves pròpies característiques. És una pena que tots ens perdem en la multitud i ens convertim en una petita i insignificant peça d'una major identitat.

No vull deixar un missatge negatiu com a conclusió, i he pensat això: la neu simbolitza moltes coses. Tranquil·litat, soledat, aïllament... Però per a mi simbolitza determinació. La vida continua tant amb mi com sense mi, i per això és que he d'avançar. Soc l'únic que li pot donar significat a la meva vida, i he de lluitar per a seguir endavant. Els meus somnis i ideals em donen el poder de canviar el món.